1893 - 1963
70-ий РІК ВИДАННЯ
І ОЛУЖБИ СВОЄМУ
НАРОДОВІ ТА ПРАВДІ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
"SVOBODA", 81-83 GRAND ST.
JERSEY CITY 3, N. J.
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXX. Ч. 35. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 23-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1963 ЦЕНТІВ — 12 — CENTS TWO SECTIONS (SECTION 1) No. 35. VOL. LXX.

КЕННЕДІ ЗАПОВІДАЄ ВЕНЕСУЕЛІ ПОВНУ ПІДТРИМКУ В ПОБОРЮВАННІ КОМУНІЗМУ

Вашингтон. — Президент Кеннеді обіцяє повну піддержку венесуельському президентові Ромульові Бетанкурові в його боротьбі проти комунізму, який старається з Куби проникнути до інших латинських країн, а в першу чергу до Венесуелі. Заяви президента Кеннеді є в спільному комунікаті, виданому 20-го лютого, в другому дні візити венесуельського президента в столиці ЗДА. Бетанкур, промовляючи в Крайовому Пресовому Клюбі у Вашингтоні, назвав Кубу — центром підривної акції і після того, як СССР забрав свої далекосяжні ракети та бомбовики. Венесуельський президент домагався, щоб інші уряди американських держав погодилися на те, щоб перевести економічну бльокаду Куби. Повна морська й повітряна бльокада Куби, на думку Бетанкура припинила б доплив товарів до Куби та не дозволила б, щоб Кастро експортував свою революцію до Західньої півкулі. Бетанкур згадав, що він жив три роки на Кубі і знає, що там є ще сильні демократичні резерви, які можуть спричинити Кастрові неприємну несподіванку. Покищо треба ізолювати Кубу, щоб зараза комунізму не поширювалася. Бетанкур виступав і перед Радою Організації Американських Держав і рекомендував спільну конференцію, на якій можна б скласти програму боротьби проти комуністичної небезпеки на Західній півкулі. Венесуельський президент був дуже зайнятий в другому дні своєї гостини у Вашингтоні. Він скористав із гарної погоди та відбув параду разом із президентом Кеннеді, з яким їхав в одному авті з Білого Дому до будинку Пресового Клюбу. У вівторок венесуельські гості були у Президента ЗДА, а в середу у венесуельській амбасаді відбулося прийняття для президента Кеннеді і його дружини. В підписаному обидвома президентами комунікаті говориться, що на Кубі витворилася поважна й небезпечна ситуація у зв'язку з комуністичним режимом Кастра, і що треба спільно поборювати оту протидемократичну небезпеку. В комунікаті обговорюється теж в позитивному тоні справу Союзу для Поступу та проблему експорту венесуельської нафти до ЗДА. У Венесуелі стверджено великий поступ в розбудові тієї країни згідно з плянами Союзу для Поступу. Сам Бетанкур заявив, що за його президентури в його країні є найдовший період діяння демократичного уряду. В комунікаті заявляють збоку ЗДА: „Президент ЗДА прирікає повну підтримку Венесуельській Республіці в її спротиві загальній кампанії міжнародного комунізму, якому зокрема допомагають кубинські союзники на те, щоб скинути конституційний уряд президента Бетанкура". Президент Бетанкур, його дружина і їх донька пані Хозе Льоренцо Перез в четвер залишать Блер Гавз у Вашингтоні та відлетять до Ню Йорку на дводенну візиту, де Бетанкур має бути в Об'єднаних Націях в посадника Ню Йорку Роберта Вагнера та в кардинала Франсіса Спеллмана. Ню Йорк мав вітати венесуельського гостя парадою по 5-ій Евню.

ЗНАМЕННА ЗУСТРІЧ МИТРОПОЛИТА АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА З МИТРОПОЛИТОМ-ІСПОВІДНИКОМ ЙОСИФОМ СЛІПИМ

Як уже інформовано, митрополит Української Католицької Церкви в ЗДА ВПреосв. Кир Амвросій Сенишин, на вістку про звільнення із совєтської каторги та прибуття до Риму первоієрарха Української Католицької Церкви, митрополита-ісповідника Кир Йосифа Сліпого, виїхав у середу, 13-го лютого літаком з Ню Йорку до Риму. Про свою поїздку до Риму та зустріч з Митрополитом-ісповідником у манастирі ОО. Василіян в Гротаферрата біля Риму говорив митрополит Амвросій у своєму слові під час благодарственної Св. Літургії в катедральному храмі у Філядельфії минулої неділі, 17-го лютого. Повний текст цього Слова був надрукований в попередньому числі „Свободи". Рівночасно інформують, що з нагоди 71-их уродин митрополита-ісповідника Йосифа Сліпого в неділю 17-го лютого, Папа Іван XXIII переслав йому своїм висланником особистий подарунок: „Нагрудний Хрест", що є одним із найвищих відзначень Римських Папів. На фотознімці вгорі: *Митрополит-ісповідник Йосиф Сліпий (зліва) під час зустрічі з митрополитом Амвросієм Сенишиним в манастирі ОО. Василіян в Гротаферрата біля Риму.*

У Великій Британії працюють над виробом нової секретної нуклеарної зброї і будують підводні човни „Поляріс"

Лондон. — Британський уряд подав офіційно до відома, що Велика Британія працює тепер над випродукуванням секретної зброї, яка б допомогла озброїти нуклеарно англійське летунство в тому переходовому часі, поки Велика Британія збудує свої власні атомові підводні човни типу „Поляріс", значить до 1968-го року. Нова нуклеарна зброя для британського летунства особливо ж потрібна тепер, коли виеліміновано Скайболти і цим зменшено оперативну силу летунства на випадок атомової війни. Заходи для збудування нової вже британської атомової зброї, правдоподібно ракет цілком нового типу, уже започатковано, підтвердженням чого може бути опублікований у середу 20-го лютого ц. р. новий оборонний бюджет Великої Британії, зокрема збільшення цього бюджету на — $325 000 000 в порівнянні з минулим роком. В бюджеті передбачено теж відповідні суми на будову британських підводних човнів типу „Поляріс", що їх уже заплановано в кількості 4-ох або 5-ох і кожний з яких буде коштувати коло $140 000 000. Перший такий підводний човен має бути збудований в 1968-му році і він буде виряджений в 16 ракет. В поясненнях до опублікованого бюджету стверджено, що британська оборона передбачає „дальший розвиток одного із нових родів нуклеарної зброї" для випосаження нею британських бомбовиків.

СОВЄТИ МАЮТЬ НА КУБІ ЩОНАЙМЕНШЕ 30,000 ВОЯКІВ — ТВЕРДИТЬ КУБИНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР

Вашингтон. — Колишній кубинський прем'єр д-р Мануель де Варона заявив у своїх зізнаннях під час переслухань в одній із конґресових підкомісій, що кількість совєтських військ на Кубі на багато більша від тієї, що її встановлено американськими офіційними чинниками. Згідно з даними д-ра де Варони, який був прем'єром Куби в 1948-1950 рр. і президентом Кубинського Сенату в рр. 1950-1952, і який тепер перебуває в Маямі, як один з провідників кубинського резистансу, кількість совєтських військ на Кубі виносить під теперішню пору яких 30 000 а то й 35 000 мілітарного персоналу. Д-р де Варона заявив під час своїх зізнань, що тільки стороння мілітарна інтервенція може врятувати Кубу від комуністичного режиму Кастра. Водночас із цим де Варона висловив своє незадоволення американською політикою у відношенні до кастровського режиму на Кубі і ствердив, що ЗДА не започаткували ніяких конкретних заходів, спрямованих на підтримку кубинських визвольних змагань і не виявили ніякої рішучости в поборюванні режиму Кастра. Д-р де Варона ствердив далі, що совєтських вояків можна бачити і зустрічати сьогодні на Кубі усюди — по містах і по селах і поблизу концентраційних таборів. В самій тільки провінції Камаґі, звідки походить де Варона, перебуває тепер яких 5 000 совєтського війська. Обіцянку Москви вивести декілька тисяч совєтського війська із Куби трактує де Варона з недовір'ям і думає, що, якщо Совєти й заберуть з Куби якусь кількість своїх вояків, то це не зменшить небезпеки, яка загрожує з Куби і ЗДА й іншим державам Західньої Гемісфери. Тільки мілітарна акція іззовні під проводом З'єдинених Держав Америки може довести до звільнення Куби і до встановлення безпеки й миру в Західній Гемісфері — такий був загальний висновок зізнань де Варони. Совєтська твердиня на Кубі мусить бути виелімінована, якщо вільна демократія має втриматися в країнах Північної і Південної Америки. У зв'язку із своїми зізнаннями де Варона сформулював такі конкретні постуляти: встановлення повітряної і морської бльокади Куби для припинення її розбудови в мілітарну базу Москви в Західній Гемісфері, активна підтримка для кубинських борців за звільнення Куби, колективна збройна акція американських держав у випадку потреби й ін. Водночас із цим де Варона ствердив, що йому відомо про наявність двох совєтських секретних баз — одної в джунглях північнозахідньої Бразилії й одної в Параґваю.

Республіканці внесли в Конгресі законопроєкт про медичну опіку

Вашингтон. — 5 ліберальних республіканських сенаторів 19-го лютого внесли законопроєкт про медичну опіку над старшими особами в рамках соціяльного забезпечення. Є це майже такий самий проєкт, який минулого року був компромісовим в Конґресі і який більшість відкинула. В четвер 21-го лютого такий самий проєкт внесе в Палаті Репрезентантів конґресмен республіканець Сеймур Галперн. Минулого року Сенат більшістю 52 до 48 голосів відкинув був компромісовий проєкт, який підтримували президент Кеннеді, сенатор республіканець Джекоб К. Джевітс та сенатор демократ Клінтон Андерсон. Республіканці проєктують, щоб самі старші особи могли вибирати, чи вони бажають користати з медичної опіки в рамках соціяльного забезпечення, чи з приватних забезпеченевих компаній. Проєкт обіймає всіх старших осіб у віці понад 65 років.

Мистецтвознавча комісія НТШ влаштовує конференцію про „осяги українського мистецтва у вільному світі"

Ню Йорк. — В суботу, 23-го лютого 1963 р. в год. 7-ій вечером відбудеться у великій залі Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця в Ню Йорку — конференція на тему „осягів українського мистецтва у вільному світі — за останні десятиріччя". Конференцію, що є призначена для ширшого громадянства, влаштовує Мистецтвознавча Комісія Наукового Товариства ім. Шевченка. Українські мистці говоритимуть про різні стилі та течії в українському мистецтві вільного світу й про представників тих же стилів і їх визначні твори. Тему цього вечора поділено на три частини, з яких кожну обговорюватиме окремий мистець, а саме: Любомир Кузьма говоритиме про українських монументалістів та про мистців споріднених стилів, Володимир Ласовський обговорить модерні течії та шукання українських мистців, й Антін Малюца говоритиме про малярський реалізм та малярський ідеалізм серед мистців у вільному світі. Всі три доповіді будуть ілюстровані кольоровими діяпозитивами із архіву інж. Михайла Пежанського, що нараховує під цю пору понад шість тисяч знимок. Конференцію проводитиме проф. Б. Загайкевич.

Африканські студенти виїжджають далі з Болгарії

Амстердам. — Сюди прибуло у вівторок 19 лютого з Болгарії ще шість ґанських студентів, збільшуючи цим кількість чужоземних студентів, які покинули цю комуністичну країну на знак протесту проти стосованої супроти них там расової дискримінації, до 27 осіб. Новоприбулі до Амстердаму ґанські студенти підтвердили, що причиною їх виїзду були застосовані болгарською поліцією супроти африканських студентів репресії. Вони теж підтвердили факти расового упередження болгарських комуністів у відношенні до африканців. Були випадки, що болгари плювали на неґрів на вулицях міст, називали їх „чорними мавпами", насміхалися з них, що в себе дома вони живуть на деревах та інші. Прибулі до Амстердаму студенти плянують продовжувати свої студії в Німеччині. Вони заявляють, що всі африканські студенти рішені виїхати з Болгарії.

Громада в Джерзі Ситі відпровадила на вічний спочинок бл. п. Василя Ґіля

Джерзі Ситі. — В середу, 20-го лютого, місцева Українська Громада у великій жалобі і смутку відпровадила на вічний спочинок одного із своїх найбільш заслужених та в кожному відношенні прикладних громадян - піонерів, сл. п. Василя Ґіля, що помер на серцеву атаку в неділю, 17-го лютого, на 72-му році життя. Похоронні відправи почалися в похоронному заведенні Івана Ковальчика й опісля продовжувалися в місцевій українській католицькій церкві св. апп. Петра і Павла, для якої Покійний віддано працював усе своє життя. Заупокійні відправи та Службу Божу відслужили всч. о. Марко Ґіль, братанич Покійного, та всч. о. Зиновій Бачинський. Церква була заповнена членами Родини Покійного та репрезентантами Громади, багатьох місцевих установ і організацій, в яких Покійний був провідним і активним членом та багато з яких завдячують своє існування його ініціятиві і праці. Після похоронів на цвинтарі св. Хреста в Північному Арлінґтоні, в місцевому Українському Народному Домі, що його оправдано можна б назвати Домом Василя Ґіля, відбулися поминки, під час яких згадували Покійного та його неперевершені заслуги для Громади: голова Відділу Українського Конґресового Комітету п. Вол. Білик, голова Українського Народного Дому п. Антін Шаран, представник рідної для Покійного Угнівщини п. Гр. Салюк, один із найстарших співробітників Покійного й сам піонер п. Кирило Піддубчишин та ін. Від імени Родини приявним і учасникам похорону склав подяку всч. о. Марко Ґіль.

УВАН у ЗДА й Український Оперний Ансамбль влаштовують концерт творів М. Лисенка

Ню Йорк. — Для вшанування 120-річчя з дня народження і пам'яті Миколи Лисенка Українська Вільна Академія Наук у ЗДА влаштовує разом з Українським Оперним Ансамблем в неділю дня 24 лютого ц.р., о год. 5-ій веч. в залі УВАН при 206 В. 100-вулиця концерт оперних та вокальних творів Миколи Лисенка, у програму якого ввійде теж і вистава опери „Ноктюрн". У виконанні концерту і опери беруть участь пані: О. Зам'ята, Х. Карпевич, О. Кириченко, М. Кобрин-Кокольська, О. Ленець-Тарнавська, Г. Шерей, та пп. І. Гош, Л. Рейнарович і І. Шуган. Музичний керівник: І. Соневицький. Дохід призначений на сплату боргу за будинок Академії.

В Ню Йорку відбудеться конференція для відзначення 40-річчя ЦЕСУС-а та 10-ліття СУСТА

Ню Йорк. — Український Гуржок при Колюмбійському Університеті влаштовує конференцію, присвячену 40-річчю ЦЕСУС-у та 10-річчю СУСТА, яка відбудеться в неділю, дня 24-го лютого ц.р. о годині 2:30 по полудні в Українському Інституті Америки при 2 Схід 79-та вулиця в Ню Йорку. У програмі: доповідь про СУСТА — мґр. М. Почтар, був. віце-президент СУСТА і доповідь про ЦЕСУС — д-р З. Винницький, був. референт зовнішніх зв'язків ЦЕСУС-у; як теж панель на тему ЦЕСУС-у, в якому візьмуть участь: Євген Гановський — президент ЦЕСУС'у, Константин Савчук — був. президент СУСТА, Осип Зінкевич — був. секретар ЦЕСУС-у та Павло Дорожинський, був. президент ЦЕСУС-у.

Із Софії викликано до Москви провідника комуністичної партії Болгарії

Москва. — У вівторок 19-го лютого ц. р. сюди прибув несподівано Тодор Живков, перший секретар комуністичної партії Болгарії. В повідомленні про приїзд Живкова не згадано ні словом про те, з якою метою він приїхав, все ж таки закордонні кореспонденти певні, що він відбуде зустріч з Хрущовим і з іншими членами совєтського „колективного керівництва". Приїзд його зв'язують з недавніми демонстраціями африканських студентів у Софії, у висліді брутального здушення яких із Болгарії почали виїжджати студенти різних африканських національностей, обурені проявами расової дискримінації у відношенні до них, як представників чорної раси. В політичних колах думають, що саме ця остання справа, яка викликала дуже неприхильну для комунізму реакцію в усьому світі, зокрема в африканських державах, буде темою розмов Хрущова з Живковим.

В Коговз врочисто інстальовано урядовців Відділу УНСоюзу і Клюбу

Коговз. — Минулої неділі, 17-го лютого ц. р., тут відбулася врочистість інсталяції новообраних управ Українсько - Американсько - Горожанського Клюбу та Братства св. Петра і Павла, 57-го Відділу УНСоюзу. У переповненій залі Клюбу зібралися члени обох товариств, репрезентант міста та представники українського громадянства з парохом місцевої української католицької церкви о. Павлом Іваховим, мейором А. Сантапрі та головою демократичної партії В. Дозоном на чолі. Зустріч відкрив голова Клюбу та водночас секретар 57-го Відділу УНСоюзу, Степан Шпак, який передав провід імпрези д-рові Дмитрові Мирескові. Після бенкету, що його відкрив молитвою о. Івахів, виголосили привітальні промови о. Івахів, мейор Сантапрі і В. Дозон та головний секретар УНСоюзу Я. Падох, який виголосив головну промову дня. В англійській частині промови промовець згадав про зростаюче зрозуміння для української справи в Америці, доказом чого є остання будова пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні, сперта на окремий закон, схвалений Конґресом та підписаний Президентом ЗДА, як також факт, що в обороні української свободи та державности в дні 22 січня ц. р. підняли в Конґресі ЗДА голос 83 сенатори й конґресмени, що викликало бурю протестів у совєтській пресі. Українська частина промови була присвячена закликові до виконування своїх національних обов'язків передусім на організаційному та виховному полі. Промовець закликав зокрема громадян дбати про виховання молодого покоління на свідомих свого призначення американських українців та гуртуватися у своїх національних організаціях, а зокрема в найстаршій і найбільшій з них УНСоюзі. Молитва о. Івахова та слово голови бенкетового комітету В. Лесника закінчили це рокове свято невеликої але активної коговзької української громади. В цьому вечері взяли участь представники союзових Відділів з Трої, В. Колодій, І. Бойко і П. Джінджеристий та з Вотерли І. Карабін і Р. Маселко, і представники місцевих організацій, а саме: М. Кухар, голова УКК, пані М. Лесник, голова Клюбу матерей при місцевій школі, пані М. Баб'як, голова Сестрицтва, пані З. Шварц, голова Союзу Українок, М. Апостол, голова Комітету Пам'ятника Шевченкові та інші.

УЧАСНИКИ РОКОВОГО СОЮЗОВОГО СВЯТА В КОГОВЗ

Сидять зліва до права: С. Шпак, Я. Падох, парох о. П. Івахів, В. Досон, мейор А. Сантапре, пані Досон і пані Сантапре. Стоять зліва до права: О. Омецінський, Я. Білас, І. Метрока, В. Жмуд, д-р Д. Миреско, В. Люблянецький, Д. Дзюбак, П. Філяк і В. Лесник.

В АМЕРИЦІ

● **Секретар торгівлі** Лютер Годжес передбачає дуже добрий рік 1963-ий під економічним оглядом, але конче треба зменшити прибуткові податки, щоб скріпити економіку.

● **Летунство 19-го лютого випустило** новий сателіт із Пойнту Арґелло в Каліфорнії, не подавши про нього ближчих відомостей. Здогадуються, що це один із дослідних сателітів, з таких, як Дискаверер, Самос або Майдас.

● **В Білому Домі** одного дня, 19-го лютого, появилися два протилежні повідомлення про те, як зможуть журналісти бути присутні на офіційних прийняттях, які влаштовує Білий Дім. Секретарка Білого Дому панна П. Тирнир повідомила, що журналісти не зможуть в обмеженому обсязі брати участь в цих прийняттях та не матимуть права перебувати разом із запрошеними гістьми, бо їхні олівці денервують пані Кеннеді. Але пізніше та сама секретарка заявила, що покищо немає нового зарядження в цій справі. Тим часом представник Палати Репрезентантів, конґресмен республіканець Сайбел гостро критикував перше зарядження, кажучи, що Білий Дім, — це власність цілого народу, а не родини Кеннеді, яка тільки уживає його на протяг 4-ох років.

● **Місто Ню Йорк** предкладає цього року міській управі рекордово високий бюджет — майже три більйони ($2.9 більйона). Міський контролер Абрагам Д. Бім гадає, що бюджет в дійсности переступить вперше суму трьох більйонів. Посадник Ню Йорку Роберт Ваґнер плянує збільшити деякі податки.

● **Президент Кеннеді** найменував сина колишнього президента Ф. Д. Рузвелта — Франкліна Д. Рузвелта молодшого на підсекретаря торгівлі. Республіканці є проти тієї номінації, бо Рузвелтів син був правним дорадником колишнього домініканського диктатора Трухілля, і тому не міг би бути об'єктивним. Рузвелт вже приватно конферував із республіканськими членами Сенатської Міжстейтової Торговельної Комісії.

У СВІТІ

● **Екзильний уряд поляків в Лондоні** відбув в минулому тижні засідання під проводом близько 80-літнього екзильного президента Авґуста Залеського та прем'єра Антона Пайонка. Міністром закордонних справ того уряду є тепер Александер Завіша, а міністром військових справ ген. Міхал Карашевіч. Американська преса підкреслює, що той польський уряд в Лондоні, підтримуючи становище комуно - польського уряду у Варшаві щодо західнього кордону Польщі на Одрі — Ніссі, вимагає також „звороту" українсько - білоруських земель, що їх Польща мала до 1939 року.

● **Найкраще сільське господарство у світі має Японія**, ствердили міжнародні сільсько - господарські фахівці Об'єднаних Націй в Женеві. Вони ставлять організацію японського сільського господарства та його влаштування за зразок для всіх країн, що борються з неврожаєм і голодом.

● **В Австралії** вибух скандал з зловживаннями при будові автострад. У зв'язку з цим перевіряють книги 115 будівельних підприємств. Так звана господарська поліція перевела хатні ревізії у 210 видатних австрійських господарників у Відні, засеквеструвавши знайдені там рахунки й листування.

● **Нобелівський Комітет** матиме в цьому році великий клопіт з вибором кандидатів на нагороди Нобеля з різних ділянок, бо записаних в ньому понад 80 кандидатів.

● **В п'ятницю минулого тижня в Східній Німеччині**, на північ від Дрездена, зударився швидкий потяг „Гунґарія-Експресс", що лучить Східній Берлін з Будапештом, з льокомотивою. Дві особи згинули — обидва залізничники, а понад 30 осіб були ранені.

● **Орган конґолійського уряду** „Ле Проґрес", щоденник у французькій мові, виступив проти совєтської амбасади в Конґо, яка займається тільки інтригами та сіянням внутрішнього роздору. Ця газета звернула увагу, що СССР не має в Конґо своїх громадян, не дає ніякої допомоги тій країні та не інвестує там своїх капіталів, отож її амбасада повинна б мати найбільше 5 членів, а не 100.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Одиниці, що перемогли імперію

Боротьба українського народу за свою волю і незалежність є сьогодні пророчистим фактом, який захоплює інші народи. Таким фактом є і героїчний спротив нашого народу окупантам, що посягали по його землю та його багатства. Це відноситься, зокрема, до українського спротиву найбільшому і найстрашнішому з усіх його ворогів, червоній Московії. А символом того героїчного спротиву залишаться назавжди найвищі духові репрезентанти української нації, первоієрархи українських Православної і Католицької Церков, їхні митрополити Василь Липківський і Йосиф Сліпий.

Доля і мартирологія обидвох митрополитів відома. Митрополит Липківський, фактичний творець незалежної від Московії Української Автокефальної Православної Церкви, від 1921-го року аж до свого зникнення в підвалах ГПУ в 1938-му році, перейшов неймовірні тортури комуністичного терору та переслідувань. Характеристикою цього велетня - мученика, що силою свого духа, своєї волі і віри, нарешті, своєю смертю заперечив і переміг комуно - московську імперію, можуть послужити його слова на Соборі УАПЦеркви в 1927-му році, коли терор ГПУ досяг найвищої міри і ніхто з учасників Собору не поважився забрати слово. Але його забрав митрополит Липківський, звертаючись до приявних: „Чого злякались і мовчите? Чого перестрашились? Хто могутніший за Бога? Кого, крім Нього, маємо боятись?" Так мовив і так поступав митрополит УАПЦеркви Василь Липківський. Не злякався нікого і нічого на землі, не злякався й самої смерти, яка зустріла його з рук большевицьких катів. „Христос будував Церкву не лише тоді, коли міг вільно благовістити, але й тоді, коли на хресті страждав. Я мушу вважати керівництво Церквою можливим за всяких умов, коли на те буде воля Христова, воля Церкви", — говорив митрополит Липківський при іншій нагоді.

Достоменно так само поступив і первоієрарх Української Католицької Церкви, митрополит - ісповідник Йосиф Сліпий, наслідник Великого Митрополита, також колишнього „царського в'язня" Слуги Божого Андрея Шептицького, опинившися в подібних обставинах. Ані руїна очолюваної ним Церкви, ані мученицька смерть інших її Владик, ані терор, ані постійна загроза мученицької смерти, ані часом гірших від смерти майже два десятки років страшної каторги не злякали його, не захитали його віри. Величезна імперія із найбільш рафінованим терористичним апаратом не перемогла духа цих двох велетнів українського народу, українських Церков. Навпаки, вони перемогли імперію, заперечивши її — митрополит Сліпий своїми терпіннями а митрополит Липківський і своєю смертю.

І знову пригадується промовиста ілюстрація в одній із американських газет під час великого большевицького терору в Україні. На тій ілюстрації збожеволілий диктатор стріляє з кулемета у величну постать Духа, на якій видніє напис „Україна", а нижче слова: „Диктаторе, ти не можеш розстріляти „Духа!".

З такими прикладами і символами українського спротиву не можна мати і найменшого сумніву щодо великого, вільного та щасливого майбутнього українського народу! Якщо терористичну, рабовласницьку імперію можуть перемогти сильні духом і вірою в Бога одиниці, то її кінець-кінцем переможе й сильна вірою в Бога, своєю відданістю ідеалам волі і незалежности українська Нація!

Совєтський расизм

У своїй пропаґанді Совєти прикидаються великими противниками расизму, значить расового упередження до інших, „нижчих" народів, відмінних своєю расою чи й кольором шкіри або відсталих культурно чи економічно. Відокремлені вияви сеґреґаціонізму в деяких південних стейтах ЗДА совєтська преса роздмухує до неймовірних розмірів, пишучи, що таким є загальне ставлення білих американців до людей іншої раси. Разом з цим совєтська пропаґанда не минає нагоди, щоб затаврувати західніх „колоніялістів" за дискримінаційну політику супроти африканських чи азійських народів.

А тим часом, якщо й шукати десь проявів расового упередження, а то й расової ненависти, то найперше можна їх знайти в Совєтському Союзі та в інших комуністичних країнах, і то в формах куди гірших, як у „капіталістичному світі". Показовим з цього погляду може бути ставлення комуністичних режимів до зваблюваної під різними гарними гаслами для комуністичної індоктринізації в СССР та в інших комуністичних країнах студентської молоді африканських чи азійських країн. Кілька років тому в Москві побито ніґерійського студента за те, що хотів танцювати з дівчиною - росіянкою. Трохи згодом студенти Музичної Консерваторії ім. Чайковського відмовилися рішуче від спільних зайнять із студентами-неграми та азійцями. Рік тому студенти Московського університету відмовилися жити разом з китайськими студентами на тих же самих поверхах студентських гуртожитків, і тоді китайці мусіли перепровадитися до приміщень китайської амбасади.

Яскравим прикладом комуністичного расизму можуть бути й останні події в Болгарії, звідки після бурхливих демонстрацій чужоземних студентів і внаслідок дискримінації у відношенні до них збоку комуністичного режиму і неприхильного, а то й ворожого ставлення болгарських студентів африканці почали виїжджати масово закордон. Покинули Болгарію разом з іншими і студенти ґанської, просовєтської республіки, обурені тим, що їх в Болгарії називали „чорними мавпами", що болгарський комуністичний режим, всупереч усім гаслам про „дружбу між народами", відмовив їм права зорганізувати власну професійну спілку, їхню демонстрацію розігнав з допомогою гумових палиць і кулеметів, а їхніх провідників виарештував. Характеристичною з цього погляду може бути реакція публічної опінії в Ґані та в інших африканських країнах. Ґанські ґазети відкрито пишуть про вияви „расистської ненависти" в Болгарії і з обуренням стверджують: „білі люди думають, що вони можуть ошукувати нас у безконечність, обіцяючи одне, а діючи інакше".

До якої крайности доходить практикований комуністичними чинниками расизм, може свідчити випадок з совєтською вчителькою Свєтланою Ушаковою у Ґвінеї. Підозріваючи цю вчительку в бажанні „вибрати волю", совєтський посол Деґтяр звернувся до ґвінейського уряду з просьбою допомогти цю вчительку вивезти до СССР, щоб цим, мовляв, припинити дальше... братання психічно - хворої Ушакової з місцевим населенням.

Події в Болгарії, як і звернення совєтського посла до уряду Ґвінеї з вимогою співпрацювати у припиненні дружніх взаємин совєтської вчительки з ґвінейським населенням залишаться в історії незаперечними доказами брутального совєтського расизму, облудно прикриваного пишними фразами про дружбу між народами.

В. Боровський

ПРО „СПРАВЖНЮ СВОБОДУ СОВІСТИ" В СССР

У вільному світі все ще не бракує наївних людей, які вірять, що боротьбу з релігією в СССР веде комуністична партія, а уряд до цього не втручається. Недавно таку думку висловив один визначний протестантський діяч у ЗДА.

Це є тільки доказом того, що контакти церковних діячів вільного світу, хоч би з Російською Православною Церквою, цілком контрольованою безбожним совєтським урядом, починають виявляти свої шкідливі наслідки. Думка згаданого вище протестантського діяча є тільки наслідком фальшивої інформації або довір'я до совєтської пропаґанди.

Як же виглядає справа в дійсності? Щоб дати на це належну відповідь, треба заглянути в совєтські книжки або газети. Їх треба уміти читати, щоб довідатися, що криється за їхньою термінологією, тобто, як треба у вільному світі слова, там вживані розуміти.

Переді мною лежить совєтський підручник для студентів високих шкіл під назвою „Основи атеїзму". Написали його П. Кравець і В. Петров, а видав Харківський Державний університет у 1959-му році, тобто вже в хрущовській добі. На ньому написано, що він дозволений совєтським Міністерством Освіти, тобто також державною установою. Отже, вже з цих фактів виразно видно, що не тільки партія веде боротьбу проти релігії, але й уряд, який нічого іншого не може робити, як тільки те, що йому партія накаже.

З цього підручника хочу навести кілька місць, які говорять про теоретичне ставлення большевиків до боротьби з релігією. При цьому треба мати на увазі, що все це тільки пусті фрази, бо практика все це рішучо заперечує. З другого боку, з тих фраз бачимо, як облудюється совєтських громадян, довідуємось про стан релігійного життя в СССР та ін.

Отже, в тому підручнику читаємо: „Свобода совісти людей сильно придушується і тепер у країнах, де панує капіталізм, у країнах, які вихваляються своїми свободами". (стр. 239). „У ЗДА насильство над совістю громадян відбувається завжди і повсюди" (стр. 240). „Тільки в результаті перемоги великої жовтневої соціялістичної революції, тільки в нашій соціялістичній країні вперше в історії людства забезпечено дійсну свободу совісти" (ст. 241).

В підручнику наведено зміст декрету совєтського уряду про відокремлення церкви від держави з 23-го січня 1918-го року. Але хоч цей декрет видано в початках революції, коли большевики ще шукали можливости здобути симпатії населення, вже там таїлося таке формулювання, яке комуністична влада могла спритно використовувати для найбільш жахливого в своїх методах і наслідках винищування релігійного життя та релігійних людей. Тож читаємо в тому декреті:

„Свобода виконування релігійних обрядів забезпечується остільки, оскільки вони не порушують громадського порядку(?) і не супроводяться замахами на права (?) громадян радянської республіки (§5). „Ніякі церковні та релігійні товариства не мають права володіти власністю (§12). „Усе майно існуючих у Росії церковних і релігійних товариств оголошується народною власністю. Будинки і предмети, призначені спеціяльно для богослужбових цілей, віддаються за окремою постановою місцевої або центральної державної влади у безплатне (?) користування відповідних релігійних товариств" (§13, ст. 241 - 242).

Я поставив знаки запитання біля деяких слів, бо з них найкраще видно, як узурпатори стараються прикривати свою протинародну діяльність леґальною владою, що нею нібито наділив їх нарід.

Остаточно самі автори в цьому підручнику признаються, що „цим декретом радянська влада, позбавивши церковні та інші релігійні організації їхніх колишніх прав, а також економічної могутности, підірвала їх вплив на маси... Школа звільнялася від впливу Церкви, від отруювання свідомости дітей релігійними забобонами" (стор. 242). Отже, цей декрет, що дав „справжню свободу совісти", був в дійсності тактичним потягненням, як ту свободу знищити.

Годі вичислити всі ті методи, яких уживали большевики в поборюванні релігії, але своєю практикою вони перевищили самого Нерона, знищивши безчислене число духовенства і віруючих людей а рівночасно довівши своїм насильством і жорстокістю до великих спустошень в релігійному житті країни.

Під час другої світової війни, коли комунізмові загрожувала заглада, в страху за своє існування большевики почали шукати допомоги в залишках церков, щоб хоч тим засхотити народні маси до боротьби з ґітлерівською навалою. Також західні альянти рішучо домагалися від Москви релігійної свободи для народів СССР. Чи дійсно ті тимчасові полегші, дані з певних міркувань, лишаються й надалі здобутком населення? На це ми знаходимо знову відповідь в цьому самому підручнику:

„Зміни у взаємовідносинах між Церквою та радянською державою, що відбулися ще перед війною (?) і особливо під час війни, в післявоєнному періоді, породили в головах деяких радянських людей, які недостатньою мірою розбираються в складних явищах суспільного життя, плутанину і кривотлумачення..." (стор. 244). „Для того, щоб правильно в усьому розібратись, треба насамперед усвідомити, що не партія змінила своє ідеологічне ставлення до релігії, а церква змінила своє політичне ставлення до радянської держави. Щождо партії, то її принципове ставлення до релігії, як до антинаукової (?) ідеології, не змінилося і змінитися не може" (стор. 245).

Далі читаємо: „Отже, у взаєминах між церквою і державою відбулася нормалізація, і церква є, як і передбачено декретом 1918 р., при-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ЗМІНА ЕМІҐРАЦІЙНОГО ЗАКОНУ

8-го лютого чотири сенатори внесли до Сенату проєкт зміни іміґраційного закону. Автори цього проєкту: два демократи Філіп А. Гарт із Мишиґену та Гюберт Г. Гомфрі із Міннесоти і республіканці Кеннет Б. Кітінґ із Ню Йорку та Гайрем Л. Фонґ з Гаваїв. Новий законопроєкт передбачає основну зміну в системі квот, визначених для окремих країн, з яких прибувають іміґранти.

Автори іміґраційного законопроєкту пропонують змінити теперішню систему квот таким способом, щоб вони були пропорційні до числа населення даної країни, і щоб були достосовані до стану іміґрації впродовж останніх 15-ох років. Головна ціль проєкту — усунути всяку національно - державну і расову дискримінацію з іміґраційного закону.

Новий закон краще узгіднить постійну іміґраційну політику ЗДА з вимогами кожночасної закордонної політики, задовольняючи при тому запотребування цієї країни на фахово вишколених робітників та лібералізуючи вимоги щодо об'єднування розрізнених членів родини.

Спонзори цього проєкту підкреслюють, що окремі ухвали Конґресу і надзвичайні зарядження виконної влади вже й так драстично змінили основні прикмети іміґраційного закону. Одночасно автори проєкту додають, що навіть зміни в іміґраційному законі з 1952-го року вже не відповідають теперішнім іміґраційним потребам ЗДА.

Президент Кеннеді недавно повідомив, що уряд опрацьовує зміни в системі іміґраційних квот. Автори проєкту щиро вітають ті заходи уряду і сподіваються, що урядові пропозиції збіжаться з їхніми, що приспішить ухвалення нового закону.

Обидві партії зобов'язалися під час виборчої кампанії підтримувати проєкт зміни іміґраційного закону, якщо він буде справедливий у відношенні до квот, визначених для окремих держав. 88-ий Конґрес має доволі часу, щоб дбайливо перестудіювати новий проєкт.

Сенатор Гарт заявляє, що опрацьований ним і його колеґами проєкт — це вислід довгочасної праці окремого комітету, що складається з фахівців від іміґрації та із представників організацій, які співпрацюють з Американською Конференцією в справах іміґрації та громадянства. „Будемо домагатися, — сказав він, — прискорення переслухань, щоб Конґрес зміг перевести оту залізнилу зміну в іміґраційному законі".

Ось найголовніші пункти цього проєкту:

Кожного року допускати в ЗДА 250 000 нових іміґрантів, з чого 50 000 мають бути політичні утікачі або еміґранти, які можуть прибувати поза квотами. Решта, 200 000, мають прибувати на квоти, визначені для їхніх держав. Квоти мають обраховуватись на таких засадах:

1) 80 000 нових іміґрантів розподілятьсь кожного року між окремими країнами на основі пропорції числа населення даної країни до населення світу. Жадна держава не сміє дістати квоти більшої від 3 000.

2) 120 000 іміґрантів розподілятьсь кожного року між усіма країнами на основі пропорції, в якій іміґрація з даної держави в останніх 15-ох роках стояла до всієї іміґрації в ЗДА у тому самому часі. Максимальною квотою може бути 25 000, мінімальною — 200. Але жадна квота не сміє бути меншою від дотеперішньої.

Новий іміґрант має право користати з квоти тієї держави, в якій він народився або прожив принаймні 10 років і набув право громадянства.

В новому проєкті є зміна в справі невикористання у даному році квоти.

Невикористані квоти наприкінці кожного року розподіляються між тими державами, які мають багато кандидатів на іміґрантів, що вже довго чекають візи на в'їзд до ЗДА. Але жадній державі не може бути призначене більше число іміґрантів з тих невикористаних квот, як становить її річна квота; кожного року можна розподілювати поміж державами щонайбільше 100 000 позицій із невикористаної квоти.

Нові квоти встановлюються щоп'ять років на основі найновішої статистики. В кожній квоті 60% призначається для осіб, кровно споріднених з американськими громадянами або з мешканцями ЗДА, які були законно допущені до цієї країни. Споріднення може бути по лінії чоловіка, жінки або дітей, аж до третього покоління. 40% квоти призначається для решти іміґрантів.

Особи, уроджені в країнах Західньої півкулі, залишаються в статусі поза квотою. Поза квотою є також батьки американських громадян та різні фахівці з їхніми жінками та дітьми.

Цей законопроєкт лежав впродовж тижня на столі президента Сенату, щоб інші сенатори могли приєднатися до тих, що його досі підписали як співавтори. Досі це зробило вже понад 30 сенаторів.

НА ПЕРОНІ

Ще погляд, ще потиск долоні,
Цілунок... І поїзд пішов,
Прощались вони на пероні,
Щоб завтра зустрітися знов.

А ми розійшлись без
прощання
Та й досі не стрілися ще,
Й сьогодні в далекім
вигнанні
Прошитий вітрами, дощем,

Туманом чужого алькову,
Що втому поклав на чоло,
Я заздрив цьому юнакові,
Якого дівча провело,

Щоб вийти крізь мряку і вітер
В котрусь із прийдешніх
ночей
Вибранця обіймами стріти,
Бо любить його гаряче.

Я тямлю і ти так любила,
А може палкіше — та що ж...
Забрали давно небосхили
Маріння обвітрених рож...

І хай це розлука з тобою,
Хай ділять нас віхи доріг,
Роками в чужинних виборах
Я спомин про тебе беріг

І мрію лелію гарячу
Про зустріч, про юнь,
про весну,
Що знову тебе я побачу,
Що знов до грудей пригорну...

І знаю, і вірю, і сниться,
Що хвиля жадана прийде,
Тебе я зустріну в столиці,
Або вже ніколи й ніде...

М. ВЕРЕС

ГОЛОС ЧИТАЧА

Про полковника В. Трутенка й Зимовий Похід

Автор статті „Генерал В. Трутенко" („Свобода" ч. 22, 1963 р.) занадто поспішив з її опублікуванням, бо не діждався смерти тих, хто знав ролю полковника (не генерала) В. Трутенка в Армії УНР.

Я належу до тих уже небагатьох ще живих старшин 3-ої Залізної дивізії, які були під його командою від 6-го до 25-го грудня 1919-го року.

Славну в попередніх боях дивізію, що придбала офіційну назву „Залізної", знищила денікінська кіннота під містом Животовим на Таращанщині. Я був тоді начальником оперативного відд. штабу 3-ої дивізії, а тому знаю обставини цієї сумної події.

Отже стверджую, що дивізія згинула виключно з вини її командира — полковника В. Трутенка, який не виконав наказу командувача Армії УНР і не вивів своєчасно дивізії зі шляху згаданої ворожої кінноти. Треба вияснити, що в грудні, січні й лютому ми уникали зустрічі з переважаючими силами ворога, а до того ж мали величезні обози з хворими на тиф. Тільки кінота наша провадила напади на ворожі штаби і обози.

У березні 1920-го року почались поважні бої, що закінчились перемогами під Вознесенськом, Онаніївим і Вапляркою.

Полк. В. Трутенка за загибіль дивізії з його вини знято з посади і призначено „командувачем збройних сил м. Липовця й повіту". Жадних наших збройних сил там не було. Їх мав створити сам полк. Трутенко. (Див. „Доценко, — Зимовий похід, стор. XX, XXI і XXIII" та „Ом. Павленко ч. I ст. 21 і 22).

Полк. Трутенко за 19 днів, протягом яких він брав участь в поході не вдіяв жадного „сміливого і удатного нападу на большевицькі військові з'єднання", бо дії армії провадились у той час на теренах, зайнятих не большевиками, а денікінцями. Не міг він робити ці напади перед або після Зимового походу, бо, як твердить автор некрологу, був начальником Юнацької школи у запіллі армії.

Щождо організації полковником Трутенком „озброєних сил", то ця його діяльність обмежилась створенням відділу в силі 25 баґнетів. Це були хворі та поранені вояки нашої армії, які переховувались у районі Липовця. З тим відділом полк. Трутенко у кінці квітня 1920-го року з'явився до Запорізької дивізії і був приділений до повстанчого куреня Херсонщини — „Низових Запорожців". Але й тоді нічим він не відзначився.

Є гарний звичай про покійника не згадувати зовсім або згадувати добре. Але коли на сторінках преси з'являються некрологи, що абсолютно не відповідають правді, мовчати не можна: полк. Трутенко не придбав слави, як командир 3-ої дивізії та учасник Зимового походу. Досі ми, свідки трагедії під Животовим, мовчали й не подавали всіх подробиць її. Не подаємо всіх подробиць і тепер, бо, на нашу думку, ще не настав час спублікувати їх у пресі.

Але мовчати не можемо, коли з'явився некролог, на підставі якого може виринути сумнів у правдивості офіційних, уже опублікованих документів і вже виданої Воєнно - Історичним Інститутом історії походу.

Прикро мені писати ці слова, але знаю, що вояки 3-ої дивізії цілком згідні зі мною.

Я також рішуче стверджую, що В. Трутенко прибув до дивізії, як полковник. Якби покійний був генералом ще царської армії або був підвищений у 1918-му році Гетьманом, він напевно звався б в армії УНР у 1919 році „отаманом". Тому, що я ніде не читав і не чув, щоб Президент УНР підвищив полковника Трутенка, також і заголовок некрологу вимагає коректи.

З нагоди десятої річниці смерти полковника Трутенка треба молитися за спокій його душі та за прощення його провин, бо сказано: „Немає людини, що жила й не згрішила".

Але від неправдивих некрологів, писаних на його честь, треба стриматися: не було б некрологу, не було б і цього спростування.

Ген. Михайло Брат

В. С-ко

АЛЬМАНАХ „СЛОВО"

(Замість рецензії)

(2)

І враз посунула проза. Романісти, новелісти, есеїсти і — критики, дармащо Галина Журба вважає, що їх, крім неї, у нас немає.

Попереду йшла Докія Гуменна в чорній рясі з білими лілеями в руці — найпопулярніша письменниця на еміґрації. І чи не єдина професійна письменниця. Секрету її творчости ніколи не збагне майбутній історик літератури. Він схиляє перед нею голову.

Василь Гайдарівський ішов, ведучи за руку заячого пастуха — милого сільського хлопчика - мрійника, що шукає щастя для людей у теплих краях. „Гайдарівський писав свою повість для дорослих, але вийшла в нього чудесна повість - казка для юнацтва", — думає майбутній історик. — От, якби в кінці ще стиснув він її трохи..."

Вперше надруковане в альманаху оповідання колись популярного на Україні письменника Михайла Івченка „В останні хвилини" ніс редактор Григорій Костюк. Він знайшов це оповідання в архіві В. Винниченка, позначене датою 24 липня 1919 року. А в другій руці ніс він уривки з Винниченкового щоденника за 1911-1917 роки, також уперше надруковані.

Улас Самчук, найпопулярніший письменник на еміґрації, ступав повільно, задуманий, пам'ятаючи, що кожний його крок належить історії. Він розповідав читачам, про що говорили в партизанському штабі персонажі його підготовленого до друку нового роману „Генерал Тарас".

Анатоль Гак ступав, оточений тінями перестрашених людей, очевидно, також письменників з тих, харківських 1930-их років. Читач пізнає їх усіх, дармащо ідуть вони під прибраними іменами і навіть пробують жартувати. „Гумор шибеників, — шепче майбутній історик. — А може Байди Вишневецького?..."

— Химерна річ — „Вихід у призначення", — звів угору свої сиві брови історик, загледівши в гурті письменників Остапа Тарнавського. — Що це — коекзистенціялізм? Самовідречення? Альтруїзм у своїм найвищім вияві? Чи — пускайся, куме, на дно? Ах, ці мені еміґранти! Вічно вони щось видумають!"

— Гелло! Олексо Ізарський! — пізнав історик знайоме обличчя. — Дуже мило це у вас вийшло в „Зимах і снах". Автобіографічне?

Але відповісти Ізарському не дав Іван Керницький. Делікатно усміхаючись, він махнув рукою до історика і на ходу крикнув:

— Достойний пане, я знаю, ви хочете сказати, що мої „Справи людські і справи Божі" зроблені під Генрі. Велл. Я навмисне написав їх так, щоб доказати, що можу писати не гірше від уславленого американського гумориста.

— Он-он іде Людмила Коваленко, — не відповівши Керницькому, сказав про себе історик. — Її „Жаби" потрясають. Щось є в них від Орвелла. Але є щось і від самопониження. Бож миша, гм... хоч би й паперова, і — незалеж - ж - ж - ність... якось воно не тес... не сполучається...

Зосим Дончук не дав оформити думку щодо „Жаб" Л. Коваленко. Він якраз надійшов, і оповідання „Десята" звернуло перебіг думок в інший бік. „Воно сирувате, — прошепотів історик. — І той есесівець на початку виглядає, як сільський парубок..."

Письменники перемаршували. І знов старий історик невдоволений, і знов бурмоче: „Не всі, не всі..." А тим часом зближалися вже критики, мемуаристи, бібліографи. Лопотіли прапори на вітрах історії, скрипіли характерні пера...

Сеньйор еміґраційних бібліографів і літописців, Володимир Дорошенко, ділився з найближчими сусідами своїми спогадами про письменника, громадянина і друга Федора Дудка (1885-1962). Поет і літературознавець Богдан Кравців, який, кажуть, має найбільшу приватну бібліотеку і знає, як свої п'ять пальців, усіх підсовєтських поетів і прозаїків, розповідав про модерну поезію і прозу в Україні. Василь І. Гришко обговорював роман Гончара „Людина і зброя", Довженка „Поему про море" і оповідання І. Сенченка. А Іван К-ий на ходу швиденько читав свої критичні нотатки про еміґраційну белетристику. Як завжди тонкі, доброзичливі, тричі передумані і докраю сконденсовані.

Вадим Сварог продефілював у чорній масці і в сивій довгій кереї. Він був дуже подібний до Чапленка і одночасно до Шереха. І був ще до когось подібний. Але він був сам по собі. І ненавидів модерністів. У добу криз і шоків він перший з українських критиків заговорив про американську літературу.

Петро Одарченко був також сам по собі. Він не мішався ні до чого: він завзято боронив Тараса Григоровича проти малорусько - совєтських фальсифікаторів і гірко докоряв їм за антинаукову тенденційність, перекручування і викривлювання Шевченкових ідей.

Борис Подоляк (не мішати з головним редактором альманаху Григорієм Костюком!), проходячи попри майбутнього історика, тричі махнув „Крейдяним колом", і тоді загриміла Лесичева поширена оркестра. До неї долучились фортепіяно, ксилофон і дзвіночки, що значили речі, сливе невловні.

Ігор Костецький був відсутній. Тіло його перебувало в Німеччині, а линув дух його, дивився на всіх живими очима і виголошував невиголошену промову на з'їзді українських письменників 1958 року в Ню Йорку. Промова була вельми ущиплива, докраю саркастична і — дотепна. І майбутній історик щиро, по-старківськи сміявся і навіть брався руками за живіт, коли критик Костецький критикував наших критиків.

Було шумно, цікаво і розмаїто. І тому, либонь, майбутній історик не зчувся в шумі й галасі, як безшелесною ходою зблизилась Галина Журба, сеньйора українських письменниць. Вона була гнівна, блискуча і колюча. Талановита і обурлива. Мабуть, знала, що її есей „Письменник та його супровід" і її спогад „Від Української Хати до Музагету" — животрепетне серце альманаху, яке б'ється сильно і молодо. Вона нічого не говорила, і старий історик мовчки похилив голову в глибокому поклоні.

Дефіляда скінчилась. Затихли в далині кроки поетів, письменників, критиків. На майдані спадав пил, замовкала річ.

Майбутній історик зідхнув, згорнув альманах і поставив його на полицю. Дзвеніла вічність.

(Кінець)

„СВОБОДА СОВІСТИ" В СССР

(Закінчення зі сторінки 2-ої)

ватною організацією у відношенні до держави. Але у відношенні до партії релігія ніколи не була і не є приватною справою.

Комуністична партія не змінила й не може змінити свого принципового ставлення до релігії, бо вона завжди розглядала й розглядає релігію як світогляд, що докорінно суперечить науковим поглядам, ворожий теоретичним основам нашої партії — діялектичному та історичному матеріялізмові. От чому партія не може бути байдужою в питанні про те, чи вірить у бога той чи інший член партії. Партія вимагає, щоб кожний комуніст був атеїстом. Будь-яке порушення членом партії партійної програми в цій справі несумісне з перебуванням у лавах партії. Разом з тим Комуністична партія не обмежується вимогою атеїстичних поглядів від кожного комуніста, але й зобов'язує членів партії провадити боротьбу з релігією серед віруючих трудящих" (ст. 246).

В цьому підручнику є й такі фрази, які, звичайно, нікого ні до чого не зобов'язують, але багатьох несвідомих закордоном можуть обдурити. Ось, наприклад: „При цьому треба старанно уникати будь-якої образи почуттів (віруючих — прим. автора), що веде лише до закріплення релігійного фанатизму" (ст. 247).

Проте, як виглядає ця „справжня свобода совісти" на „неображування почуттів віруючих" під „найбільш демократичним режимом", хоч би в Україні, де особливо посилено боротьбу з релігійним життям, можна довідатись із статті „За войовничий атеїзм", вміщеної в щоденнику „Радянська Україна" з 8-го квітня 1962-го року, офіційному органі партії і уряду. В ній читаємо:

„Саме тепер з особливою силою розгортається наступальна боротьба за звільнення радянських людей від будь-яких пережитків минулого, в тому числі й релігійних... Однак, релігійні пережитки дуже живучі... Марксизм, як найбільш послідовний науковий світогляд, є войовничим ученням, непримиримим до кожного мракобісся, в тому числі й релігії. В новій програмі Комуністичної партії вказується: „Необхідно систематично вести широку науково-атеїстичну пропаґанду". У містах і селах працюють сотні будинків і кімнат атеїзму. Цікаві вечори для віруючих, вечори запитань і відповідей проходять у Черкаській, Київській, Ровенській областях, у Києві, Чернівцях, Харкові. На них виступають учителі, науковці, які глибоко, по-науковому викривають догмати церкви... Все це дає і практичні результати. Протягом тільки минулого року за вимогою місцевого населення (?) закрито десятки церков, розпалося чимало сект. Тільки по лінії Товариства для поширення політичних і наукових знань торік було прочитано 170 000 лекцій з питань атеїзму. Атеїстична пропаґанда — не оборона, а наступ, активний, войовничий. Атеїстична пропаґанда — це справа не лиш відділів Товариства для поширення політичних і наукових знань. Працівники наукових і мистецьких закладів, інститутів і шкіл, письменницькі організації також повинні активно діяти. За останні роки в університетах, в багатьох інститутах читається для студентів курс основ атеїзму".

Це є те, що роблять комуністична партія та її уряд в Україні, до чого вони виразно підганяють своїх урядовців і осіб залежних від них.

23-го січня ц. р. в московських „Ізвєстіях" була згадка, що двоє молодих дівчат з громади християн-баптистів, Віра і Ксеня, які живуть у шахтарському селищі біля залізничої станції Глуха, проголосили досмертну голодівку. Коли на 20-му дні голодівки прибули представники влади та лікар із санітарами, мати цих двох дівчат заявила: „Вони будуть голодувати аж поки не припиниться на нас гонення атеїстів", а дочки рішучо додали: „Так, ми готові вмерти за віру та справедливість".

На жаль, ми не знаємо, як скінчилась ця голодівка, але нам відомо, що кореспондент „Ізвєстій" дивувався, що уряд ще не вжив репресій супроти цих голодуючих дівчат.

Преса, а також листи з України раз-у-раз приносять вістки про замикання церков та різні утиски віруючих в Совєтському Союзі. В дійсності там нема ніякої свободи, бо знищено свободу сумління, свободу національну, політичну та всяку іншу.

Так виглядає релігійна дійсність в Совєтському Союзі. Одно є певне, що вся ця боротьба проти релігії провадиться не народом, але, як і все там, суґерується і керується партією та урядом.

ВІСТІ З УКРАЇНСЬКОЇ БРАЗИЛІЇ

Коротка вістка бразилійського радія про звільнення з московської каторги Митрополита - Страдника Кир Йосипа Сліпого миттю облетіла всіх українців у Бразилії. Це повідомлення викликало загальну радість в місцевій українській колонії, незважаючи на різниці віроісповідні, партійно - політичні, тереневого походження і т. ін.

Ця радість значно посилювалась тому, що кожний усвідомлював собі систематичні і наполегливі старання українських організацій та окремих осіб у справі визволення Кир Йосипа. В цій справі виступав у федеральному парляменті колишній депутат інж. Степан Микилита (православного віровизнання), теж саме зробив колишній естадуальний депутат у парляменті Парани п. інж. Амброзіо Хома (католик). Їх виступи в обох парляментах тепло зустрінули.

Про тяжку долю Митрополита Сліпого стараннями наших організацій багато писалося в бразилійській пресі. Про це висилалося до найвищих бразилійських державно-політичних, церковних та суспільно - громадських достойників від українців чимало меморандумів. Майже на всі одержано співчутливі відповіді з обіцянками зробити все можливе для врятування великого українського церковного Провідника. Так відповідали: голова бразилійського парляменту, колишній міністер закордонних справ, президент Академії Наук, окремі депутати й сенатори. Характерно, що впливова депутатка федерального парляменту, відома зі своїх лівих та промосковських переконань, Е в і т В а р ґ а с, донька колишнього диктатора, а потім президента країни, в справі Митрополита Кир Йосипа Сліпого теж цілком стала по бозі української колонії.

Сьогодні Митрополит на волі, українці Бразилії долучають свій голос до голосів українців усього світу, засилаючи Його Високопреосвященному найщиріші привіти, поздоровлення та побажання.

Нова зустріч з американським консулом.

В українській пресі вільного світу вже чимало писалося про особливе зацікавлення українськими справами консула ЗДА в Парані п. Артура Фелдмана. Сьогодні маємо чергове підтвердження цьому.

В середу, 6-го лютого, у великій залі Хліборобсько - Освітнього Союзу в Куритибі знову відбулася зустріч американського консула з місцевими українцями. Цього разу на зустріч були запрошені представники управ Хліборобсько - Освітнього Союзу та Українсько - Бразилійського Клюбу, Організацій Жіночої й Молоді, Товариства Прихильників Української Культури і священики обох українських Церков.

Перед присутніми п. Артур Фелдман виголосив промову, в якій загально накреслив головні напрямні американської міжнародної політики, зокрема відносно країн Латинської Америки.

Далі консул спеціяльно зупинився на висвітленні його попередніх виступів перед українцями Парани в часописі „Хлібороб", що видається в Куритибі. В тому часописі підкреслювалося прихильне ставлення п. Артура Фельдмана до визвольних змагань українського народу, що розбігається з дотеперішніми заявами міністра закордонних справ ЗДА, п. Діна Раска. Виходячи з цього, „Хлібороб" поставив питання, чи не зайшла зміна в американській політиці.

Консул п. Артур Фелдман відповів, що він та його дружина завжди дуже прихильно і з цілковитим зрозумінням ставились до українців і їхньої визвольної боротьби, а щодо зміни в цьому питанні американської політики то її нема, бо американці завжди були, є й будуть за повну свободу та незалежність усім народам. Промова п. Артура Фелдмана прозвучала надзвичайно приємно для українського вуха.

Потім в честь консула та його супроводу (віцеконсула й американського католицького священика) влаштовано вінчувальний коктейл, що тривав зо дві години. В часі коктейлу п. Артур Фелдман провадив особисті розмови з багатьма присутніми, а кількох з них запросив на окремі відвідини до себе в консуляті.

Збори Хліборобсько - Освітнього Союзу.

16-го й 17-го березня в Куритибі відбувалися ч е р г о в і річні загальні збори Хліборобсько - Освітнього Союзу Бразилії.

Союз — найдавніша наша організація на бразилійському терені, він уже існує понад сорок років. Раніше він називався Український Союз у Бразилії. В часі суворого курсу „націоналізації" (за диктатури Жетуліо Варґаса) його зачинено. Відновився він уже по кількох роках, але вже з теперішньою своєю назвою та формально в ширших засягах різних справ суто українського характеру, в тому числі й політичних, існує Українсько-Бразилійський Клюб.

Діяльність ХОС-оюзу переважно розповсюджується на провінцію Парана, за винятком двох філій в провінціях Санта Катеріна та одної в місті Порто Алеґре (естадо Ріо Гранде до Сул). Членів має зо дві тисячі. Поза Центральною Управою, більш активно працюють його філії в Куритибі, Уніон да Вікторія, Порто Алеґре, Іраті, Вера Ґварані та ще в двох - трьох місцевостях.

У пов'язанні з ХОС-ом існують Жіноча й Молодеча Організації, які мають свої окремі правильники. Так само пов'язаний з ХОС-ом і український часопис „Хлібороб", що видається кожного тижня в Куритибі.

Нова Управа „Соборности".

В найбільшому індустріяльному центрі Бразилії, місті Сан Павлі, є доволі значна українська колонія. Там існує окреме українське Товариство „Соборність", головний осідок якого перебуває в одному кінці передмістя, Сан Кайтано до Сул, а філія в другому, віддаленому від цього кілометрів на в і с і м н а дцять, на Озаско.

Уже відбулися цьогорічні загальні збори „Соборности". Збори вислухали загальний звіт з діяльности дотеперішньої Управи та окремі звіти з фінансової ділянки і Контрольної Комісії. Над звітами вив'язалася широка і змістовна дискусія. Діяльність Управи, що її очолював п. М. Грелюк, визнано задовільною.

Поза цим, мали ще місце доповіді представників філії „Соборности" на Озаско п. Я. Чучака, Союзу Українок — п-ні М. Кози, господаря домівки „Соборности" — п. М. Кузьменка та інших.

Збори завершилися виборами нового складу У п р а в и „Соборности". Г о л о в о ю її став п. Е. Віцке, заступником голови п. І. Яновський, секретарями пп. І. Кухар, Б. Чуйко, скарбниками пп. В. Чуйко, В. Кузь, М. Феш. До Управи, на різні становища, ще обрані пп. інж. П. Головко, В. Бурка, В. Павлучкович, М. Коза, С. Кухар. До Контрольної Комісії ввійшли пп. д-р В. Куниця, М. Грелюк, Й. Щербина.

Належить зазначити, що Товариство „Соборність" створено вже новою еміґрацією, яка приїхала до Сан Павльо після другої світової війни. Це Товариство відмінне від інших українських організацій у Бразилії (Хліборобсько - Освітнього Союзу та Товариства П р и х и л ь н и к і в Української Культури), що статово офіційно зареєстроване в державних установах не як бразилійське, а як українське і вважається в Бразилії організацією українських еміґрантів.

Від'їзд Протопресвітера Філімона Кульчинського.

Згідно з викликом Консисторії і благословення Митрополита Української Православної Церкви в ЗДА Високопреосвященнішого Іона Теодоровича, після цьогорічного Великодня Бразилію покидає Протопресвітер о. Філімон Кульчинський.

Він прибув до Бразилії по другій світовій війні. Він дуже багато чим спричинився до зміцнення й поширення Української Православної Церкви на бразилійському терені, ставши її Адміністратором. Великою мірою завдяки його стаpанням та ініціятиві, в Бразилії побудовано кілька нових церковних приміщень, зокрема чудовий храм св. Дмитра в Куритибі, створене Генеральне Церковне Управління, запроваджене вищого рівня українське шкільництво при церковних парафіях, підготовано й висвячено чимало нових православних священиків і т. ін. Діяльну участь брав о. Філімон Кульчинський і в загальному у к р а ї н с ь кому житті, виголошуючи змістовні доповіді про Тараса Шевченка, забираючи слово в дискусіях про творчість Ів. Франка, Маркіяна Шашкевича, цікавлячись українським хором, бібліотекою, пресою.

Протопресвітер Вч. о. Філімон Кульчинський — вихованець Київської Духовної Академії, на Рідних Землях викладав у духовних семінарах, багато чим спричинився до створення незалежної від Москви Української Автокефальної Православної Церкви на Волині.

З Бразилії протопресвітер Вч. о. Філімон Кульчинський виїздить до ЗДА, де провадитиме педагогічну працю по вихованню нових православних священиків.

Ієрархічно УАПЦ в Бразилії підлягає православному Митрополитові в ЗДА, Високопреосвященному Іоану Теодоровичу. Нового Адміністратора УАПЦ на Бразилію Митрополія ще не призначила.

М. Килимний

Короткі вістки

● **В численних стейтах** азійська інфлюенца набрала розмірів епідемії. В місті Ню Йорку число занедужань і число смертних випадків свідчать про появу епідемії. Найбільше нездужають старші люди у віці понад 65 років, а за ними йде група осіб у віці від 54 до 64. Лікарі радять під час інфлюенції: 1. Не з б л и ж а т и с я до осіб, що хворують на флю і не бувати в місцях, де багато людей. 2. Хто занедужає, має кластися до ліжка та відпочивати. 3. Як є висока гарячка — покликати лікаря. 4. Під час недуги багато заживати плинів, споживати легкостравні харчі та брати ліки на злагіднення болів. Добре є щепитися проти інфлюенци.

З НАШИХ БУДНІВ

З РОЗПУКОЮ В СЕРЦІ

Б'ю н а с п о л о х, дорогі земляки з Бібрецького повіту, — ой, біда, кривда нам ся стала: немає вже Бібрецького повіту! Ані повіту, ані навіть району!.. Ліквідували його північні сатрапи, розгромили, розгленували, а горду нашу столицю, історичне єврейсько - українське м і с т о Б і б р к у прилучили... знаєте до чого?.. До села Пустомитів, вибачайте на цьому слові!

От і діждалися ласки від „рідного" Нікити Сергійовича! А є ще в нас такі, прости Господи, с о в є т о з н а в ц і, які твердять, що Хрущов ліпший від Сталіна. Щоб він такий з носом був, як він ліпший... Сталін, своїм порядком, був страшний опир, Відродження нам розстріляв, мільйони невинного народу вигубив, проте не відважився нам, бібреганам, кинути в лице болотом і прилучити Бібрку до Пустомитів... А Нікітушка зважився!

В цьому місці найбільше серце мене болить і сором заливає обличчя, що якраз до Пустомитів! Ну, хай би нас, по-сусідству, прилучили до Ходорова... Нічого собі містечко, має цукроварню і рибний ставок, що зимою переміняється в знамениту сковзанку, з Ходорова походить письменниця Ірена Вільде і ще одна гарна пані, яка живе в Ню Йорку, а на вакації виїжджає на Союзівку... Ну, хай би до Рогатина, кінець-кінцем. Там же була українська гімназія й автобус зупинявся на ринку... Та вже, від біди тяжкої, можна було нас приєднати до Перемишлян, хоч та їхня річка, знаїться Гнила Липа, не додавала мальовничости місцевому ляндшафтові і пахла, як морове повітря...

Але ж до Пустомитів, бійтеся Бога Н е б е с н о г о! Бібрку — до Пустомитів!... Та так, наприклад кажучи, якби ви захотіли прилучити Ню Йорк до Йонкерсу або Філядельфію до Честеру, Па., не ображаючи в цьому місці колеґу по фаху, честерського „Лиса Микиту"... Так, дорогі друзі, три страшні факти заіснували на протязі нашої, вагітної трагізмом, історії, „дякуючи" старшому братові: Андрей Боголюбський спалив Київ, К а т е р и н а Друга зруйнувала Січ, а Нікіта Перший прилучив Бібрку до Пустомитів... Тут уже чаша народного горя переповнилась в щ е р т ь! Скажіть, порадьте, що робити, дорогі земляки? Яку плятформу зайняти?.. Виходити на 5-ту Евню і протестувати?.. Чи може проголосити серед землячтва внутрішню жалобу?.. А це якраз і підходить догідна пора, бо вже по балях і вечерницях. Можна б ще, на знак п р о т е с т у, вчинити якийсь атентат, але таких моцних бібрецьких революціонерів, як був колись Влодко Мирош, між нами вже немає... Тобто вони є, але займаються реалітетами.

Уявляю собі свою рідну Бібрку, обдерту з німбу і хвали, принижену, потоптану, бранку - полонянку, прив'язану до стремена хижому чоловикові... Не мала вона, вправді, золотобанних церков - соборів, ні знаменитих історичних будівель, — крім збудованого за панської Польщі солідного будинку повітового суду і криміналу, який потім віддав таку велику прислугу червоним „визволителям", русским і німакам, в якому так важко страждав наш друг, Іван Шкварко...

Ну, за долю того криміналу я не боюсь: не пустували його мури перед приєднанням Бібрки до Пустомитів, не пустуватимуть і по приєднанні. І к е р

Крім квітів на свіжу могилу

бл. п. Василя Ґіля

Батька нашого співробітника, на будову парафіяльної школи в Джерзі Ситі $27.00 зложили

ПРАЦІВНИКИ „СВОБОДИ" І ГОЛ. КАНЦЕЛЯРІЇ УНСОЮЗУ

Замість квітів на свіжу могилу

Незабутньої бл. п. СОФІЇ РАКОВОЇ

складають $10.00 на літні табори в Німеччині

ХРИСТЯ і ЮРІЙ НАВРОЦЬКІ

ПОДЯКА

Дня 12-го грудня 1962 року, по важкій недузі, помер

бл. п. д-р ІГОР ФЕДІВ

Його Похорон відбувся 15-го грудня 1962 року, з української кат. церкви св. Михаїла в Монтреалі.

Оцим складаємо якнайщирішу подяку Всечеснішим Отцям: о. деканові проф. д-рові М. Залеському, о. пароховї проф. Н. Куширикові, о. М. Маркову, о. С. Колянківському, о. М. Гаврилюкові і о. Г. Онуфрову за останні духові прислуги Покійному, відправлення Поминальних Богослужень і похоронних відправ, а зокрема побратимові по зброї Покійного — о. М. Маркову за зворушливу і глибоку змістом прощальну промову.

Сердечно дякуємо Вп. д-рові Р. Струмінському за дуже дбайливу й щиру лікарську опіку.

Всім Приятелям і Знайомим, що не жаліли часу, ні труду на відвідування Покійного, як також за їх численну участь після смерти Покійного на Поминальних Богослуженнях, за усні й письмові вислови співчуття та за відпровадження Покійного в Його останню дорогу — дуже дякуємо; Побратимам по зброї, делеґаціям від установ і шкіл, як також рідношкільній та пластовій молоді, які взяли участь у тих сумних відправах — щире Спасибі.

Вп. мґр. В. Бриняєвському, д-рові Л. Горбачевському, п. А. Феникові, п. П. Гаврилюкові, п. Д. Троханякові, як рівнож всім, що своїм співом під час Панахид, Похоронної Служби Божої та на кладовищі вшанували пам'ять Покійного, щиро дякуємо.

Рівнож дуже дякуємо за квіти й пожертви на Служби Божі: Управі Комітету Українців Канади — Відділ Монтреаль, Станичній Пластовій Старшині — Станиця Монтреаль, Управі Пласт-Прияту — Монтреаль, Головній Раді Братства УСС — Філядельфія, Братству УСС — Станиця Торонто, Братству УСС — Станиця Монтреаль, Управі Братства „Маслосоюзників" — Торонто, проф. д-рові В. Кубійовичеві — Науковому Товариству ім. Шевченка в Сарселі; Вп. Панствам: Беднарським, Бродовичам, Витановичам, Глинським, Довганям; Вп. П. Долинському; Вп. Панствам: Кметикам, Кобилецьким; Вп. П. Кобилянській, Ленко; Вп. д-рові Ониськові; Вп. Панствам: Редкевичам; Вп. П. Редчукові; Вп. Панствам: І. Ронішам, Й. Ронішам, Сербинам; Вп. інж. Сербинові; Вп. Панствам: Сисакам, Чарторийським, Шулякевичам з п. Альтгайм.

Вп. проф. д-рові І. Витановичеві, п. М. Деникюкові та інж. А. Качорові за цінні дописі про Покійного, сердечно дякуємо.

Українській Радіопередачі Вп. мґр. Е. Орищука за негайну передачу вістки про смерть Покійного, пізніше подяки та за вияви співчуття, щиро дякуємо.

Нехай Всевишній щедро винагородить Всіх, що причинилися до злагіднення тяжких хвилин Покійного й вшанування Його пам'яті.

Дружина — **НАТАЛІЯ**
Син — **БОГДАН**

Шкільництво потребує 125,000 клясових приміщень

Ню Йорк. — Фахівець від будови шкільних будинків Джек Орейсон заявляє, що американське шкільництво в найближчому шкільному році конче потребуватиме 125,000 клясових приміщень, хоч в 1962-му році збудовано рекордово високе число шкільних будинків. 30 років тому у ЗДА було 150,000 одноклясових шкіл, а тепер їх залишилося ще коло 15,000 і число тих найнижчих під оглядом організаційних шкіл з кожним роком зменшується, бо сільські школи об'єднуються з міськими, в яких навчаються сотки а то й тисячі дітей. В 1962-му році видали на шкільні будівлі коло дол. 4 більйонів, що було рекордом, бо до того часу тільки в 1958-му році на шкільні будівлі видали були дол. 3.95 біл. В 1961-му році на ту ціль видатки виносили дол. 3.7 більйона, за що збудовано 9,325 шкільних будинків. Найбільше одноклясових шкіл є ще в таких стейтах: Небраска, Південна Дакота, Міннесота, Північна Дакота і Висконсин. Це є чисто сільські райони. 30 років тому в кожному з тих стейтів було по більше як 4,000 одноклясівок, а тепер там ще є по 1,000 таких шкіл.

Остерігають проти надмірного заживання насонних піґулок

Нюарк, Н. Дж. — Д-р Гаррі Дж. Джансон остерігає американців проти того, що вони забагато вживають різних піґулок для злагіднення болів та для доброго сну. Оцінюють, що коло 20 мільйонів американців реґулярно заживають деякі із тих ліків, що мають злагіднювати болі. Американці уживають ліків, щоб добре спати, смачно їсти, щоб забагато не їсти, щоб легко травити, втратити вагу або прибути на вазі. Лікарі ствердили, що оті всі ліки спричиняють більше шкоди, як користи. Медицина користується ліками для злагіднення болів, але тільки лікар може вирішувати, коли ті ліки є потрібні організмові пацієнта. Д-р Джансон каже, що дуже часто пацієнт може себе заспокоїти, коли добре виспиться без піґулки, коли не подразнювати себе буде куренням або питтям алькогольних напоїв, коли матиме багато руху, довго перебуватиме на свіжому повітрі. Хто навчиться заживати насонні піґулки, той пізніше не може вснути без них, що може бути дуже шкідливим для здоров'я. Треба пробувати спати без ліків, відбувши довший прохід або виконавши деякі фізичні вправи, хто їх може виконувати.

• Ліберальні члени Сенату не є вдоволені з віце - президента Линдона Б. Джансона, який так керував нарадами в Сенаті, що ліберальні сенатори не могли мати успіху проти тих південних своїх колеґ, які вели обструкцію і не дозволили на те, щоб змінити реґулямін нарад та обмежити час промов в Сенаті. Ліберальні сенатори з обох партій гадають, що Джансон як предсідник, не був до них прихильний під час дебат про скасування та обмеження обструкції в Сенаті.

БАТЬКИ; Зв'яжіть замолоду Ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами Батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб забезпечити їх кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!